

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně I.L.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, v České republice pobytem ..., zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti **žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27.4.2017, č.j. MV-34228-4/SO-2017,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27.4.2017, č.j. MV-34228-4/SO-2017 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 20.12.2016, č.j. OAM-7869-55/PP-2015 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17.12.2015 (dále jen „*zákon o pobytu*“)

cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

II. Žaloba

Žalobkyně nejprve stručně shrnula obsah prvoinstančního i napadeného rozhodnutí a poté namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a to zejména z důvodu nesprávného právního posouzení podmínek pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu a nesprávných skutkových zjištění s tím souvisejících, jež způsobují některé vady řízení. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvádí, že bylo naplněno několik „*negativních faktorů*“ v rámci kritérií pro posouzení účelovosti souhlasného prohlášení o určení otcovství. Ze skutečností a okolností, na které se žalovaná odvolává, však nelze žádným výkladem dojít k závěru, že byla naplněna celá řada těchto „*negativních faktorů*“. K tomu žalobkyně uvádí, že nepopírá určité rozpory ve výpovědích žalobkyně a pana D., nicméně tyto rozpory nejsou zásadního charakteru, tedy takové, které by přímo popíraly setkání žalobkyně s panem D. a jejich následující pohlavní styk během jeho pobytu na Ukrajině. Žalovaná ve své argumentaci vyzdvihuje skutečnost, že nikdo z vyslýchaných nedokázal specifikovat přesnou délku pobytu pana D., když uváděli jeho pobyt v rozmezí dnů či týdnů v létě 2014. Z později doloženého pasu pana D. plyne, že na Ukrajině pobýval v období od 24.7.2014 do 27.7.2014, tedy čtyři dny na konci měsíce července. Z uvedeného tedy nevyplývá žádný zásadní rozpor ve výpovědi vyslýchaných, když shodně uvedli léto 2014 a období několika dnů či týdnů. Z výpovědí vyslýchaných naopak vyplývá, že se žalobkyně s panem D. setkala a došlo k pohlavnímu styku. Žalobkyně se domnívá, že z uvedených skutečností jednoznačně vyplývá, že nemohlo být naplněno negativní kritérium, že se cizinec s matkou dítěte před souhlasným prohlášením nikdy nesetkal nebo se s ní setkal, ale prokazatelně při tomto setkání nemohlo dojít k pohlavnímu styku. Žalovaná dále uvádí, že existuje důvodné podezření, že pan D. se podobného jednání dopustil již v minulosti, přičemž na základě jakých skutečností došla žalovaná ke svému důvodnému podezření, není v jejím rozhodnutí nikde uvedeno. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí pouze uvádí, že pan D. je otcem tří dětí, a to nezl. N.J., nar. ..., nezl. D.K., nar. ... a nezl. L.I., nar. ... Odůvodnění těchto podezření se žalobkyni jeví jako zásadně nedostačující, resp. úplně absentující. Žalobkyně k tomu dále uvádí, že dle sdělení žalované je „*negativním faktorem*“ skutečnost, že v minulosti cizince či matky dítěte existuje důkaz o předchozích účelových prohlášeních o určení otcovství nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu. Z výše uvedeného plyne, že žádný takový důkaz nebyl žalovanou doložen. Vzhledem k tomu nemohlo ani tohle „*negativní kritérium*“ být naplněno. Ani žádné z dalších negativních kritérií nebylo naplněno, když nebyl žalovanou doložen důkaz o peněžní částce nebo daru, které byly předány, aby došlo k souhlasnému prohlášení o určení otcovství. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí pouze předkládá své úvahy o možné motivaci pana D. k souhlasnému prohlášení, přičemž se odkazuje na exekuci vedenou proti panu D. a jeho práci pro pana B. Stejně tak zde nejsou skutečnosti nasvědčující naplnění zbylých negativních kritérií pro posouzení účelovosti souhlasného prohlášení o určení otcovství. Žalobkyně má za to, že správní orgán dostatečně neprokázal obcházení zákona žalobkyní, když dovozuje účelovost prohlášení otcovství k dítěti žadatelky z rozdílu ve výpovědích svědků týkajících se pouze některých detailů setkání žalobkyně s panem D. a neznalosti některých osobních údajů. Dále pak prvoinstanční orgán a žalovaná vychází ze svých domněnek a úvah, aniž by byly dostatečně doloženy vyvozované

závěry, přičemž vychází ze skutečností, které si vykládá tendenčně v neprospěch žalobkyně. Argument prvoinstančního orgánu, že nebyl doložen pobyt pana D. na Ukrajině a že záměrně skrývá svůj původní doklad, je nyní možné bezpečně odmítnout, když byl pas pana D. předložen a jeho pobyt na Ukrajině v létě 2014 prokázán. K tvrzení žalované, že pan D. s největší pravděpodobností není otcem dcery žalobkyně, protože běžná délka těhotenství je uváděna jako 38 týdnů od oplodnění do porodu a že k početí dcery muselo jednoduchými počty dojít v polovině srpna. Žalovaná však záměrně opomíjí skutečnost, že v běžné délce těhotenství se narodí jen malé procento dětí a většina naopak v kratší nebo delší době těhotenství, což je běžně známá skutečnost. Běžná délka těhotenství v délce 38 týdnů je pouze orientační údaj a u každé ženy je délka těhotenství různá. V České republice je obvyklé narození dítěte i ve 40. týdnu těhotenství od oplodnění a v některých případech v zahraničí se děti narodily i v 41. nebo 42. týdnu těhotenství od oplodnění (k tomu blíže viz <https://medicalxpress.com/news/2016-02-babies-born-latecomplications.html> a Archives of Disease in Childhood, Fetal and Neonatal Edition, January 2016 - Volume 101 - 1, <http://fn.bmj.com/content/101/1/50>). Žalovaná si tak opět vykládá dobu těhotenství tendenčně v neprospěch žalobkyně. Jak již bylo uvedeno v prvoinstančním rozhodnutí, žalobkyně bezprostředně po příjezdu do České republiky v květnu 2015 porodila svou dceru I.L., a to za současných zdravotních komplikací plynoucích z těhotenství. Nelze tak pouhými počty o době těhotenství žalobkyně vyloučit otcovství pana D. k jeho dceři I.L., když existují případy delší doby těhotenství, jako tomu bylo u žalobkyně. Žalovaná dále tvrdí, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života žalobkyně s ohledem na její věk a zdravotní stav a také vzhledem k tomu, že dotyčná nemá na území vybudované praktický žádné pevnější rodinné či ekonomické vazby. Zároveň se nelze domnívat, že by vzhledem ke krátkosti pobytu žalobkyně na území došlo k zpřetrhání vazeb na domovský stát. Žalobkyně se domnívá, že žalovaná nedostatečným způsobem vymezila konkrétní dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a zároveň vůbec nevymezila dopady rozhodnutí do života její dcery, která je občankou České republiky. Při posuzování rozsahu narušení soukromého a rodinného života je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území ČR na základě samostatného pobytového oprávnění. V daném případě je tedy třeba zkoumat, zda je odepření pobytu žalobkyně přiměřené dopadům do jejího soukromého a rodinného života, zejména pak do života její dcery nezl. I.L. (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.5.2016, č.j. 1 Azs 81/2016-33). Žalobkyně se domnívá, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně a především její dcery. Žalobkyně jako matka denně pečuje o svoji dceru, vychovává ji a vyživuje a je tak nejbližší osobou své dcery. Bez legálního pobytu na území bude žalobkyně moci vychovávat svoji dceru se značnými obtížemi a v případě, že bude následně nucena opustit území České republiky, nebude moci vychovávat svoji dceru vůbec. V této souvislosti žalobkyně rovněž odkazuje na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.), dle kterého musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Každý legislativní, administrativní a soudní orgán nebo instituce je povinen aplikovat hledisko nejlepšího zájmu dítěte prostřednictvím systematického zkoumání a zvažování možných dopadů svých rozhodnutí a postupů na práva a zájmy dítěte (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.7.2015, č.j. 3 Azs 240/2014-35). Dle žalobkyně žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec nepřihlížela k

zájmům dítěte (dcery žalobkyně), tyto zájmy dítěte nehodnotila, ani je blíže nevymezila. Na základě těchto skutečností se žalobkyně domnívá, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, když nebylo bez pochybností prokázáno obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území žalobkyně a nebyla dostatečně posouzena přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobkyně a její dcery. Žalobkyně má za to, že neudělení povolení k přechodnému pobytu žalobkyni na základě výše uvedeného ustanovení je nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života a je v rozporu se zákonem. Stejně tak je neudělení povolení k přechodnému pobytu žalobkyni nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života její dcery I.L.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že námitky žalobkyně odmítá a odkazuje na spisový materiál a na napadené rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí jsou dle názoru žalované srozumitelně a přezkoumatelným způsobem popsány důvody, pro které byla žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítnuta. Žalovaná je přesvědčena, že žádost žalobkyně byla posouzena správně a v souladu se zákonem o pobytu cizinců i v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“).

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

Žalobkyně při jednání setrvala na svých dosavadních tvrzeních, žalovaná se k jednání s omluvou nedostavila.

V.

Posouzení věci soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s.ř.s.*“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Podle § 87e odst. 1 písm. c) věta druhá zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „*V daném případě je ze spisového materiálu evidentní, že ve prospěch odvolatelky a pana D.A. nehovoří ani jedno z výše uvedených čtyř pozitivních kritérií, které naznačují nepravděpodobnost účelového jednání. Ze spisového materiálu naopak vyplývá řada „negativních faktorů“, tedy skutečností*

a okolností, naznačujících, že se skutečně jedná o účelové jednání, zejména to, že se odvolatelka a pan D.A. při výsleších neshodli v celé řadě odpovědí na otázky ohledně osobních údajů, okolností setkání a údajného početí jejich dcery (výsledky byly dokonce provedeny opakovaně, právě k objasnění rozporů ve výpovědích, nicméně tyto další výsledky a výsledky dalších svědků rozpory spíše ještě prohloubily). Dále také existují důvodná podezření, že pan D.A. se podobného jednání dopustil již v minulosti. Není proto možné považovat za důvodnou námitku odvolatelky, že by se Ministerstvo vnitra v daném případě spoléhalo na jediné kritérium uvedené ve Sdělení Komise, neboť ze samotného napadeného rozhodnutí je patrné, že Ministerstvo vnitra v daném případě posuzovala veškeré relevantní okolnosti daného případu. Komise se závěrem Ministerstva vnitra ohledně účelovosti jednání odvolatelky ztotožňuje, neboť ze spisového materiálu vyplývá celý řetězec důkazů, ze kterých je v jejich souhrnu patrné, že v daném případě se skutečně jedná o účelové určení otcovství její dcery. Základní indicii, která naznačuje účelovost jednání odvolatelky, jsou zásadní rozpory ve výpovědích odvolatelky a pana D.A. Z těchto dále vyplývá, že dotyční se prakticky vůbec neznají, před údajným pobytem pana D.A. na území Ukrajiny a údajným početím dcery odvolatelky se nikdy neviděli a také to, že před narozením dcery odvolatelky společně nikdy nepobývali ve společné domácnosti, ať už na území či v jiném státě. Zároveň dotyční tvrdí, že v době pobytu na Ukrajině do sebe byli zamilováni, ovšem jednání ani jednoho z nich po příjezdu odvolatelky na území tomu nijak nenasvědčuje. O účelovosti jednání odvolatelky svědčí i časová souvislost jednotlivých událostí, zejména to, že odvolatelka na území přicestovala ve vysokém stupni těhotenství, evidentně s cílem porodit až na území, přičemž krátce po porodu dcery (dne ...) podala odvolatelka dne 3.6.2015 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. Téhož dne byla panem D.A. podána i žádost o udělení státního občanství jeho dceři. V neprospěch odvolatelky svědčí rovněž to, že oba dotyční i pan a paní B. v rámci výsledků značně odlišně uvedli, že pan D. pobýval na území Ukrajiny někdy v průběhu léta 2014, v rozmezí několika dnů či týdnů. Přesnou délku pobytu pana D. nebyl nikdo ze čtyř vyslýchanych schopen blíže specifikovat. Zároveň dotyční uváděli značně odlišné informace ohledně místa pobytu a nocování odvolatelky i pana D.A. (Komise odkazuje na strany 3-7 napadeného rozhodnutí, kde jsou tyto skutečnosti podrobně popsány). K prokázání cesty dotyčného na území Ukrajiny jej Ministerstvo vnitra vyzvalo k předložení cestovního dokladu, který by tuto cestu potvrdil. Sám pan D.A. v reakci uvedl, že původní cestovní doklad ztratil a v současné době již má nový. Tato informace však byla šetřením Ministerstva vnitra (kontaktováním Magistrátu města Plzeň) vyvrácena s tím, že dotyčný cestovní pas pouze neodevzdal. Zjištěné informace svědčí o tom, že dotyční v průběhu řízení uváděli nepřesné či zkreslené s cílem zakrýt fakt, že pan D.A. nepobýval v době početí dcery odvolatelky na území Ukrajiny (viz níže). Z údajně ztraceného cestovního pasu č. ..., který pan D.A. předložil v průběhu odvolacího řízení, bylo zjištěno, že odvolatel v roce 2014 na území Ukrajiny pobýval pouze v období od 24.7.2014 do 27.7.2014, tedy pouhé necelé čtyři dny. Tato nová skutečnost je přitom v rozporu s tím, co tvrdili dotyční v rámci výsledků. Zároveň z tohoto zjištění vyplývá, že pan D.A. s největší pravděpodobností není otcem dcery Odvolatelky. Běžná délka těhotenství je uváděna jako 38 týdnů od oplodnění do porodu (resp. 40 týdnů od prvního dne poslední menstruace do porodu). Vzhledem ke dni narození dcery odvolatelky dne ..., lze jednoduše určit, že k jejímu početí muselo dojít kolem poloviny srpna roku 2014. Pan D.A. tedy s největší pravděpodobností není biologickým otcem dcery odvolatelky, což podporuje závěry Ministerstva vnitra ohledně účelovosti určení otcovství, a toto zjištění celkově zapadá do kontextu daného případu. Kromě toho se v průběhu vedeného

by přitom, vzhledem k jejich téměř absolutní spolehlivosti, představovaly jednoznačný důkaz ve prospěch žádosti odvolatelky (samozřejmě pouze za předpokladu, že dotyční v průběhu řízení uváděli pravdivé informace). Zároveň by tyto testy neznamenalý nijak nepřiměřený zásah do tělesné integrity pana D.A. i dcery odvolatelky. V rámci svých výpovědí pan D.A. i odvolatelka uvedli, že dotyčný projevuje o svoji dceru zájem, finančně jí přispívá na úhradu základních životních potřeb částkou 1500 - 2000 Kč měsíčně apod., nicméně v průběhu řízení nebyl tuto skutečnost ani jeden z dotyčných schopen věrohodně prokázat. Pan D.A. v rámci výsledku také uvedl, že si přivydělává (de facto nelegálně) v autoservisu pana B.I., jehož manželka B.I. je sestřenicí odvolatelky. Zároveň pan D.A. uvedl, že pana B.I. považuje za svého přítele. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by mezi dotyčnými mělo dojít k nějaké formě dohody ohledně určení otcovství dítěte odvolatelky, nicméně takováto možnost se ve světle celého posuzovaného případu jeví jako velmi pravděpodobná i vzhledem k tomu, že pan B.I. byl podle výpovědi odvolatelky osobou, která zorganizovala a zajistila její cestu do České republiky nedlouho před porodem s cílem zajistit, že dcera odvolatelky se narodí na území. Faktem také je, že od vstupu na území odvolatelka pobývá právě v domě rodiny B. Tyto jednotlivé okolnosti posuzovaného případu a v průběhu řízení shromážděné důkazy vedou Komisi k přesvědčení, že Ministerstvo vnitra v daném případě nepochybovalo, když žádost odvolatelky o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítlo z důvodu obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství jejího dítěte. Dále Komise nemůže přihlídnout ani k námitce odvolatelky k tomu, že pan D. nebyl vyrozuměn o tom, že Ministerstvo vnitra zjišťovalo stav věci ve věci údajně ztraceného cestovního pasu prostřednictvím Magistrátu města Plzeň. Ze správního řádu nijak nevyplývá povinnost Ministerstva vnitra informovat účastníka (popř. vedlejšího účastníka) řízení o úkonech, které jsou v rámci řízení prováděny. Komise dále uvádí, že v průběhu řízení měla odvolatelka i pan D.A. vyzváni k seznámení se s poklady pro vydání rozhodnutí, což učinili, avšak k této nyní namítané skutečnosti se nijak nevyjádřili. K námitce odvolatelky, že vzhledem k době uplynulé od posuzovaných událostí do provedení výsledku a vzhledem k tomu, že „starší generace nemají ponětí o tom, co dělá nebo s kým spí generace mladší kvůli čemuž není možné přisuzovat velkou váhu rozporům ve výpovědích, Komise uvádí, že tuto námitku nepovažuje za opodstatněnou. Ze spisového materiálu je patrné, že svědci, odvolatelka i pan D.A. vypovídali, čeho byli údajně svědky. Nikdo z uvedených přitom nenamítal, že by si dané události vzhledem k plynutí času nepamatoval. Je samozřejmě evidentní, že zejména svědci nemohli být přítomni po všechen čas, který spolu měla odvolatelka a pan D.A. strávit, nicméně toto ani Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí netvrdí. Nelze však nepřihlídnout k tomu, že v otázkách intimního života dotyčných se neshodovali ani jejich vlastní výpovědi, byť dotyční měli být logicky jejich přímými účastníky (viz strany 3-6 napadeného rozhodnutí).“

Soud se se závěry, ke kterým žalovaná dospěla v odůvodnění napadeného rozhodnutí, zcela ztotožňuje.

Naproti tomu se nelze ztotožnit s námitkami žalobkyně o zjištěných rozporech ve výpovědích „nezásadního charakteru“.

Na podkladě obsahu jednotlivých výpovědí a postupu zejména pana D. v průběhu řízení před prvoinstančním orgánem a odvolacího řízení, je nezbytné dospět k závěru zcela opačnému. Tedy, že se jednalo rozpory „*zcela zásadního charakteru*“.

Jak žalovaná upozornila v odůvodnění napadeného rozhodnutí, rozpory se týkaly otázek zcela zásadních, a to, ohledně osobních údajů žalobkyně a pana D., okolností setkání a údajného počtu jejich dcery, skutečnosti, že z odpovědí vyplývá, že se prakticky vůbec neznají, před údajným pobytem pana D. na území Ukrajiny a údajným počtem dcery odvolatelky se nikdy neviděli a že před narozením dcery odvolatelky společně nikdy nepobývali ve společné domácnosti, ať už na území či v jiném státě, žalobkyně na území přicestovala ve vysokém stupni těhotenství, evidentně s cílem porodit až na území, přičemž krátce po porodu dcery (dne ...) podala dne 3.6.2015 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu a téhož dne byla panem D. podána i žádost o udělení státního občanství k její dceři, přesnou délku pobytu na Ukrajině pana D. nebyl nikdo ze čtyř vyslychaných schopen blíže specifikovat, dotčení uváděli značně odlišné informace ohledně místa pobytu a nocování odvolatelky i pana D., a konečně i následného pobytu na území České republiky, pobytu v nemocnici a nedoložení finančních plnění pana D. vůči žalobkyni.

Je proto nutné uzavřít, že již v průběhu řízení před prvoinstančním orgánem zde byly zjištěny natolik závažné skutečnosti, které jednoznačně skýtaly oporu pro závěr o účelovém prohlášeném souhlasu o určení otcovství k dítěti žalobkyně. Nebyla předestřena žádná věrohodná skutková verze reality, ve výpovědích vyschnutých byly zásadní rozpory.

Zásadní rozpory pak v odvolacím řízení vyvrcholily předložením cestovního pasu panem D., ze kterého vyplynulo, že pan D. „*v roce 2014 na území Ukrajiny pobýval pouze v období od 24.7.2014 do 27.7.2014, tedy pouhé necelé čtyři dny*“. Namísto toho, aby byla tato skutečnost ze strany žalobkyně vysvětlena, když byla v rozporu s tvrzeními všech vyslechnutých, polemizovala žalobkyně o možnostech délky těhotenství, aniž by však doložila listiny či jiné důkazy, že tomu tak bylo právě v jejím případě. Za této situace je nezbytné se ztotožnit se závěrem žalované, že z časového hlediska je zcela nepravděpodobné, aby pan D. byl otcem dcery žalobkyně.

Zvláštní pozornost si pak zaslouží vystupování pana D. v průběhu správního řízení. Ač vypovídal o době svého pobytu na Ukrajině, toto jeho tvrzení je v rozporu s údajem uvedeným v jeho cestovním dokladu. Současně odmítl provedení testu DNA, který by veškeré rozpory odstranil, a odmítl dále vypovídat. I když podezření, že pan D. se podobného jednání dopustil již v minulosti, je pouhým podezřením, v dané věci doplňuje mozaiku zjištěných skutečností a nijak nevybočuje z nutnosti hodnocení osoby pana D., jakožto osoby zjevně nevěrohodné.

B.

Nedůvodnými jsou i námitky žalobkyně směřující proti závěru o „*přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života*“.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „*Komise na závěr konstatuje, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života*

odvolatelky, ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, a to zejména s ohledem na věk a zdravotní stav odvolatelky, a také vzhledem k tomu, že dotyčná nemá na území vybudované praktický žádné pevnější rodinné či ekonomické vazby. Zároveň se nelze domnívat, že by vzhledem ke krátkosti pobytu odvolatelky na území došlo k zpřetrhání vazeb na domovský stát. Komise však rovněž konstatuje, že rozhodnutí o neudělení povolení k přechodnému pobytu odvolatelce neukládá povinnost opustit území, ani ji neznemožňuje pobývat na území na základě jiného pobytového oprávnění, např. ve formě dlouhodobého pobytu.“

Soud se ztotožňuje i s těmito závěry žalované. K námitkám žalobkyně je pak třeba uvést, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, když účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství jejího dítěte.

Jak výslovně stanoví zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v ustanovení § 6 odst. 1 a 2, každý má povinnost jednat v právním styku poctivě a současně nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu. Nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu.

Tato zásada brání tomu, aby žalobkyně ve svůj prospěch poukazovala na skutečnosti mající původ v účelově prohlášeném souhlasu o určení otcovství k jejímu dítěti.

VI.

Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 22. května 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová